

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **T. E., s.r.o.**, se sídlem, zast. Mgr. Radslavem Janečkem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 44, 615 00 Brno, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, pracoviště Brno, Veverí 7, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí č.j.: 47091/010/9012/8.7.2010/1681/PRP231 ze dne 9.8.2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím č.j. 47091/010/9012/8.7.2010/1681/PRP231 ze dne 9.8.2010 žalovaná příslušná k rozhodování podle ust. § 5 písm. a) bod 4 zák. č. 582/1991 Sb., zamítla odvolání plátce pojistného T.E., s.r.o., organizační složka,, proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Hodonín (dále v textu OSSZ) č.j. 47006/220-9012-8138/94/18.5.2010/P-zam/VH ze dne 19.5.2010 a napadené rozhodnutí potvrdila. Napadeným rozhodnutím byla žalobci v souladu s ust. § 104a zák. č. 582/1991 Sb., zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti plátci pojistného. Odvolatel napadl rozhodnutí podáním ze dne 1.7.2010, v němž napadá způsob odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně založený na rozsudku Nejvyššího správního soudu a důvod podání odvolání, aby věc mohl nechat posoudit soudem. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí odkazuje na závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud došel a které jsou

obecné a nevyžadují znalost uvedeného rozhodnutí. Tak OSSZ ... došla k závěru, že zák. č. 589/1992 Sb., ve znění účinném pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 zařazoval do okruhu poplatníku pojistného také organizace a malé organizace a stanovil jim povinnost odvádět pojistné, které byly povinny platit za sebe, ze zákona vyplývalo i vymezení vyměřovacího základu organizace a malé organizace, když jejich platební povinnost nemohl v rozhodném období zaniknout. Pojistné odvedené žadatelem za toto období bylo odvedeno v souladu se zákonem, a proto nemohl vzniknout přeplatek na pojistném. Žalovaná po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy, OSSZ učinila právní závěr, že žádosti nelze vyhovět, protože v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného, měly povinnost platit pojistné za sebe, a proto jejich platební povinnost v tomto období nezanikla. Vyměřovací základ organizace a malé organizace v zákoně č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné pomocí příslušných interpretačních postupů z ustanovení zákona stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Odvolací orgán dospěl k závěru, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno na základě správně zjištěného stavu věci a v souladu s právními předpisy.

V žalobě žalobce uvedl, že provozoval podnikatelskou činnost na území ČR v letech 2006 – 2009 formou organizační složky, která odváděla za své zaměstnance pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. S ohledem na znění § 5 zák. č. 589/1992 Sb., ve znění platném od 1.1.2007 do 30.6.2007 nebylo možné za tuto dobu vyčíslit a odvést pojistné z důvodu absence definice vyměřovacího základu pro organizace a malé organizace, když zakotvení této definice nařízením vlády č. 39/2007 bylo protiústavní, a proto žalobce požádal o vrácení přeplatku pojistného za toto období ve výši 984.723,-Kč. Žalovaný vydal rozhodnutí ve vztahu k organizační složce žalobce, se kterou jednal neoprávněně jako s účastníkem správního řízení, neboť odvolání bylo podáno řádně žalobce, proto je rozhodnutí neplatné, protože organizační složka zahraniční právnické osoby nemá právní subjektivitu. Domáhá se zrušení rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, protože v předmětném období nebylo možné odvodit definici vyměřovacího základu pro organizace a malé organizace z žádného ustanovení zákona č. 589/2007 Sb., proto žalobci nevznikla povinnost platit za uvedené období pojistné. Proto stát nemůže požadovat, aby v tomto období bylo cokoli hrazeno a je nesporné, že žalobce v předmětném období hradil pojistné bez právního důvodu. Rozhodnutí o odvolání bylo vydáno nesprávně vůči subjektu bez právní subjektivity. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí OSSZ zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žaloba obsahuje obdobnou právní argumentaci jako v odvolání proti rozhodnutí OSSZ Hodonín. Námitky žalovaná považuje za polemiku se závěry Nejvyššího správního soudu o způsobu definice vyměřovacího základu, který sice konstatoval ústavní nekonformitu nařízení vlády č. 39/2007 Sb., ale také konstatoval a dospěl k závěru, že definici vyměřovacího základu lze stanovit přímo ze zákona č. 589/92 Sb., pomocí obecných interpretačních postupů stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení jako části odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců nemohly být žádné pochybnosti. Žalovaná respektovala obecný právní názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví v ČR v dané problematice. Shrnula, že v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného a měly povinnost platit pojistné za sebe a tato povinnost v tomto období nezanikla. Platební povinnost plátce pojistného nemohla v období shora zaniknout a pojistné odvedené žalobcem bylo odvedeno v souladu se

zákonem. V důsledku tohoto nemohl vzniknout žalobci přeplatek na pojistném, proto je žádost nedůvodná. Pokud se týká námitky nepřipustnosti odkazování při odůvodnění rozhodnutí správního orgánu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konstatovala, že NSS má v systému správního soudnictví nezastupitelnou roli, protože dbá na zákonnost a jednotu rozhodování krajských soudů i správních orgánů. Zdůraznila vázanost správních orgánů i krajských soudů rozhodnutími NSS, proto správní orgán vyčkal vyřešení v rozsudku NSS a učinil si právní názor v návaznosti na názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví. Žalovaná považuje rozsudek NSS č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010 za předběžnou otázku a další rozhodování správních orgánů v obdobných věcech muselo být odvislé od zaujatého právního názoru NSS. Uvedený postup považuje za souladný se zásadami činnosti správních orgánů podle ust. § 2 - § 8 správního řádu. Důvodná není ani námitka, že rozhodnutí žalovaná vydala ve vztahu k organizační složce žalobce, neboť vychází z ust. § 17 odst. 1 zákona č. 589/92 Sb., podle něhož se přeplatek na pojistném vrací plátcí pojistného nebo jeho právnímu nástupci. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalovanou oslovil a o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení příspěvku na státní politiku zaměstnanosti požádal plátec pojistného, organizační složka se sídlem Kyjov, Havlíčkova 180. S tímto žadatelem žalovaná ve smyslu sut. § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu komunikuje jako s účastníkem řízení o vrácení přeplatku na pojistném, neboť jej za účastníka řízení nadále považuje. Žalobní námitky považuje za neopodstatněné a neodůvodněné a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Učinil tak bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.r.s., když k takovému postupu obě strany sporu udělily souhlas. O věci usoudil následovně.

Z obsahu žaloby, z vyjádření žalované k ní a z obsahu odůvodnění prvoinstančního i žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předmětem sporu mezi oběma stranami je posouzení právní otázky, zda žalobci, resp. plátcí pojistného vznikl za období leden až červen 2007 přeplatek na pojistném, resp. zda byl v tomto období povinen pojistné platit, neboť zák. č. 589/1992 Sb., neobsahoval ustanovení, jež by výslovně stanovilo vyměřovací základ organizace a malé organizace.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 1.3.2010 požádal T.E., s.r.o., organizační složka,, jako organizační složka žalobce na území ČR odvádějící z mezd pojistné na sociálním zabezpečení o jednostranné započtení přeplatku na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, neboť ze znění ust. § 5 zákona pojistném platném od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly odvody nesprávné a domáhá se vrácení přeplatků podáním opraných přehledů. Přeplatek vyčíslila částku 984.723,-Kč, které má být započtené za neuhrazené pojistné za období od července 2008 do srpna 2009 ve výši 267.558,-Kč a zbývající část započtena na ostatní dlužné platby pojistného na sociální zabezpečení na příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Z výpis z obchodního rejstříku vyplývá, že se jedná o organizační složku podniku zahraniční osoby.

Krajský soud nemohl přehlédnout (ostatně i obě strany sporu na tuto skutečnost poukazovaly), že uvedenou problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud v již několikrát citovaném rozsudku ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 120/2009-88; dostupný na www.nssoud.cz, a že tento soud také rozhodl rozsudkem ze dne 25.8.2011,

č.j. 3 Ads 73/2011-74 o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28.2.2011, č.j. 57 A 61/2010-39, kterým tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, která zamítla odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období leden – červen 2007. Krajský soud v rozsudku uvedl, že se spornou právní otázkou podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 120/2009-88 v bodech 33-39 a 40-51, ztotožnil se s těmito závěry, že při absenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace bylo možné tento pojem ze zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 s potřebnou mírou určitosti vymezit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců.

Jak již soud uvedl shora, Nejvyšší správní soud vydal rozhodnutí týkající se neúspěšných žádostí o vrácení přeplatků na pojistném za období od 1.1.2007 do 30.6.2007 po podaných kasačních stížnostech proti rozsudkům, kterým byla zamítnuta žaloba plátce pojistného. Právní problematikou se zabýval např. v rozsudku 3 Ads 73/2011-74 ze dne 25.8.2011, na který soud již shora odkazoval. Podle tohoto rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožnil s výkladem v rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 i ve věci týkající se přeplatku pojistného v otázce, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb., nebylo aplikovatelné a soud jím nebyl při svém rozhodování vázán. Shodl se s tímto rozhodnutím i v tom, že na základě systematického a historicko - teleologického výkladu lze dospět k závěru, že i pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné náležitě stanovit výši vyměřovacího základu organizace a malé organizace navzdory neexistenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace, když bylo možné tento pojem ze zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007 s potřebnou mírou určitosti vymezit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců a o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v tomto rozsudku i v předchozím rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 jsou závazné i pro rozhodující soud, neboť posuzovaná věc je skutkově i právně totožná. Pokud se týká námítky, že žalovaná neoprávněně jednala s jiným subjektem než odvolatelem, neboť organizační složka zahraniční právnické osoby nemá právní subjektivitu a nemůže být účastníkem správního řízení soud ve shodě s žalovanou odkazuje na ust. § 17 odst. 1 zákona o pojistném, podle něhož se přeplatek na pojistném vrací plátcí pojistného nebo jeho právnímu nástupci a ze spisové dokumentace shora citované vyplývá, že žalovanou oslovil plátce pojistného, tj. organizační složka se sídlem v Kyjově, Havlíčkova 180, s níž komunikuje a považuje ji za účastníka řízení o vrácení přeplatku na pojistném. Projednávající soud po posouzení neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou vázán i závěry shora uvedenými vyplývající z posouzení obdobné věci Nejvyšším správním soudem.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s žalobu jako nedůvodnou zamítá.

pokračování

36 Ad 26/2010-22

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1,2 s.ř.s., když úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu